

да даде на Симеона най-висше за времето образование. И Симеонъ оправдалъ надеждитѣ на баща си. Съ своето прилежание и обичъ къмъ наукитѣ той обръщаль вниманието на царигражданитѣ и билъ нареченъ отъ тѣхъ за учеността му *ἡμάρτος*, т. е. полугръкъ.

Симеонъ се завърналъ, а може би е билъ извиканъ отъ самия Бориса, въ Преславъ не по-късно отъ 887 год., т. е. къмъ онова време, когато славянскитѣ учители вече били почнали своята просвѣтна и книжовна дейность въ България. Следъ пристигането си Симеонъ попадналъ въ срѣдата на ония Методиеви ученици, които подъ ржководството на св. Наума се занимавали въ Преславския мѣнастиръ съ превода на св. Писание и богослужебнитѣ книги на славяно-български езикъ. Въ тая тѣкмо срѣда той изучаваль славянската грамота и езикъ и отъ своя страна не малко спомогналъ съ знанието на гръцкия езикъ за по-бързото и успѣшно завършване превода на книгитѣ, следователно като монахъ Симеонъ се е подвизаваль въ сжщия мѣнастиръ, гдето сж работили представителитѣ на Методиевата школа, и ще да е вземаль най-деятелно участие въ подготовката на културно-просвѣтната реформа на баща си, особено следъ като Борисъ се отрекълъ отъ престола и се отстранилъ въ мѣнастиря, за да поеме лично ржководството на работата.

Симеонъ български князь. — Но за Симеона било предопредѣлено друго поприще въ по-нататъшната му дейность. Отстѣпническото управление на брата му Владимира докарало, както е известно, неговото сваляне отъ престола и жестоко наказание, а на свикания въ Преславъ народенъ съборъ въ края на 893 год. Борисъ, следъ като формално лишилъ Владимира отъ наследственото му право и освободилъ Симеона отъ монашеското му звание, прогласилъ последния за български князь, като всенародно му обявилъ, че и него ще постигне братовата му участь, ако той отстѣпи отъ християнството, а следователно и отъ славянската политика на баща си. Първото дѣло на Симеона като български князь, веднага следъ закриването на Преславския съборъ, било прокарването на подготвената тѣй планомѣрно и настойчиво отъ баща му въ течение на 23 години културно-просвѣтна реформа — национализирането на българската държава и църква, изразена въ официалното и повсемѣстно изхвърляне на гръцкия езикъ и въвеждането на славянския езикъ, служба и книга въ българската държава, а сжщо и въ замѣна на гръцката иерархия съ народна такава. Тая реформа, както изглежда, не е била приложена изведнажъ, а се е въвеждала постепенно въ духа на църковнитѣ закони и правила; въ всѣки случай гръцкитѣ епископи на първо време не сж били отстранени, а е било предоставено на ония, които сж признали реформата, да останатъ въ управляванитѣ отъ тѣхъ дотогава епархии и само следъ упраздането на нѣкоя епископска катедра или следъ откриването на нови такива се назначавали вече българи епископи. Съ назначението на Климента за пръвъ епископъ „на български езикъ“ още въ 893 г. отъ Симеона на една съвсемъ нова епископия дебричко-бѣличка, която дотогава не сжществувала и отпосле, следъ като на историческитѣ епископски катедри били поставени български епископи, пакъ изчезва, се туряло начало за национализирането на църковната иерархия въ българската църква и държава.

Тая мирна вжтрешна промѣна не е могла да не обърне вниманието на цариградското правителство, защото съ нея не само се турялъ край на културното, а оттука и на политическото влияние на Византия върху вжтрешнитѣ работи на България, но и българскиятъ господаръ се отърсваль отъ онова недостолепно за него настойничество на ромейския императоръ и на цариградския патриархъ, което чрезъ църквата се упражнявало въ течение на цѣли 28 години. Императоръ Львъ VI Мждри (886—912), както и